

## ”BROMSHARREN”

Denna sedelärande fiskehistoria utspelar sig nere på Strömsbacken i Idsjöströmmen i skarven mellan 60 och 70-talet. Ett exempel på att man alltid skall vara vaken på förändringar i och på vattnet.

En mycket varm och solig förmiddag hade Idsjöströmmen bearbetats av ett i tiden och framgent mycket välrenommerat gäng torrflugefiskare med harr på hjärnan. Resultatet var inget som ligger kvar i minnet däremot att stora delar av församlingen så småningom samlades vid Strömsbacken, eller Bryggeribacken som någon också ville kalla den. Detta kommer sig av att bryggeribilen brukade passera platsen på sin långa väg upp från Albacken via Hucksjöåsen med destination Gimdalsbyn. Att befria den från någon back pilsnerdricka verkade passa bra i sommarvärmen.

Platsen var också fiskekompisen Stigs och mitt val denna gång där vi hade monterat upp vårt ”raggartält”. En svartpanna hängdes över elden och drycken distribuerades runt bland rätt uppgivna flugfiskare i väntan på bryggeribilen som ju ej hade någon fastställd tidtabell.

Själv drabbas jag av ett anfall av vad mina närmaste fiskekamrater brukar kalla ”övertidsfiske”. Med mitt toppveka, 8 fot 3 tum, med förskjutet holk, ABU-spö i näven kasade jag ner för strandbrinken och vadade en bit uppströms över till andra sidan.

Väl över fiskade jag av hårdströmmen enligt alla konstens regler med nedströms torrflugefiske som vi lärt av nestorn Rolf. Eftersom det var mycket varmt hade jag på överkroppen bara en skjorta med uppvikta ärmor och fiskevästen på mig. Detta faktum upptäcktes snabbt av som det verkade samtliga bromsar i dalgången. I ett krig mot bromsar kan man vara rätt så effektiv tror jag fler än jag har upplevt. Så också denna gång. Lite då och då så klappade jag till en av dessa, smala, gråspräckliga fridstörare som då föll ner i strömmen och så tänkte jag inte mer på det.

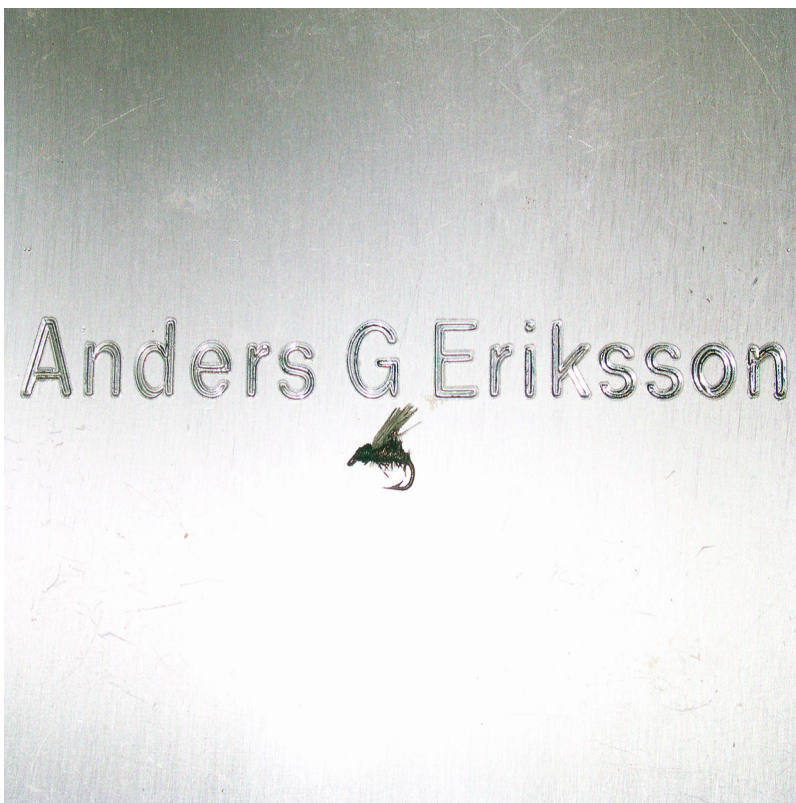
Harr i en sommarström är en mycket märklig fiskeföreteelse. Vakperioderna kan dyka upp när som helst under dygnet. Däremellan kan strömmen verka totalt död och ”rotenonad”. Under sådana förhållanden hände det att Rolf Smedman visade oss andra hur man skapar en rise. Metoden gick ut på att där man visste sedan tidigare erfarenheter att det stod harr av respektabel storlek nöta på med torrflugan tills harren uppenbarligen uppfattade det hela som en svärmning och började stiga till flugorna.

Efter att ha fiskat av strömmen kom jag till ett lugnvatten där jag var tvungen att vada i land. Lite längre ner fanns en flakström och när jag står och tittar ner mot den, där vi nog sällan fiskat, ser jag ett tydligt skvätt av en bättre fisk. Detta får mig att ta sikte på en sandrevel med ett lite större lövträd och bana mig väg genom snåren dit ner.

När jag kommer fram och har vadat ut märker jag att det går en djupfåra utanför en rad gamla stockar från flottningen. Jag ser nu inga vak men blir fortsatt angripen av bromsar som för sina upptåg får plikta med livet.

Nu börjar det vaka med långa och ojämna mellanrum nedanför mig. Hur jag än spanar av vattnet kan jag ej se några insekter på ytan. Är det nymfer harren tar? Nej, jag tycker att det är tydliga torrflugetak varför jag drar slutsatsen att det är mycket små insekter som harren tar som jag ej kan se.

Fram med flugaskarna och leta efter något smått. Det jag beslutar mig för får bli en liten svart sak i storlek 18. Mönstret är mycket enkelt; svart bindtråd som också får bilda kropp, ett par mycket små och kortfibriga svarta hackel i palmerstyle som klipps på över och undersidan, en bunt ljus blue dun hönshackelfibrer binds in vid spetsarna och klipps till en segdeliknande vinge. Trots sin litenhet syns denna fluga bra framför allt i solljus på blanka partier av strömmen.



Bromsarna fortsätter att ansätta mig i solgasset och jag fortsätter att befria Gimdalen från detta plågoris. Nedströms, nästan ur kasthåll, vakar en grov fisk med ojämna mellanrum. Jag får anstränga mig med upprepade kast för att få till ett som skall ge ett fritt flyt av flugan över den förmodade ståndplatsen. Genom att kasta på gränsen av min förmåga samt rikta framkastet snett uppåt och mata ut löslina under flugans drift lyckas jag efter många försök.

Ansträngningen belönas med ett tillslag, och kanske tack vare all löslina lyckas jag kroka en riktig gråharr som genast sätter igång med den uppvisning av hopp och ruskningar som Gimåharren är känd för.

Nu har mina fiskekamrater uppe på "Bryggeribacken" uppmärksammat skeendet från andra sidan älven. Glada tillrop och goda råd sekunderas över vattnet. När jag efter en lång och intensiv kamp lyfter den tröttkörda harren i vänster hand med ett glädjetjut över huvudet möts vi av applåder över vattnet.

Dagen var räddad och det var med lätta fötter som jag återvände till församlingen på andra sidan för visa upp fångsten.



Om Du nu undrar vad denna harr hade för maginnehåll så kan jag avslöja att det var ett antal mer eller mindre misshandlade gråspräckliga bromsar.

Halmhatten kommer jag åter till i en historia för sig...